

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

B. Alberti Doctoris Magni ex Ordine Prædicatorum Episcopi Ratisponensis De Adhærendo Deo Libellvs

**Johannes <de Castello>
Albertus <Magnus>**

Antverpiae, 1621

Cap. LIX. De miraculis quæ referuntur facta Alberti meritis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44148

CAPVT LIX.

*De miraculis quæ referuntur facta
Alberti meritis.*

ALTERA autem die exhumationis corporis & deinceps multi vtriusque sexus homines præ admiratione corpus iusti viri cernere cupientes, tumbam cum qua extractum fuerat visiterunt; inter quos nonnulli se meritis ipsius sanitatis beneficium referunt accepisse. Et quamuis de talibus examinatio ad integrum subsecuta non est ob incuriam Fratrum; referre tamen ea, vt à fide dignis accepimus, non formidamus, eò quòd incredibilia non sunt hæc, quæ graues viri intimare voluerunt, prout acceperam ab ijs quibus contigerunt huiusmodi beneficia sanitatis.

Fuit proinde vir quidam Coloniae, filium habens, qui in tantum visu caruerat, vt pænè nihil videret. Is dum hanc ob causam manuale officium nullum posset addiscere; pater illius, quia rebus pauper erat, non modicum turbatus

batus est. Sed dum auxilio destituitur humano, flagitare idem homo non distulit diuinum. Illo ergo in tempore præfatæ exhumationis, credens Albertum virum iustum apud Omnipotentem tanti meriti esse, vt se, qua premebatur angustia posset eripere, illicò votum emittit venerationis, venerabili Doctore se exhibiturum, si cæcitatem illi qui patiebatur, sua intercessione dignaretur auferre. Et ecce, protinus idem quem tenebræ inuoluerant mœrore, per Deo digni Alberti merita redditus est gaudio & luci; iamque voti compos, absque impedimento sutoris artificium is qui sanus factus est, vt aiunt, exercet.

Eodem tempore mulier quædam longa ægitudine cùm premeretur, audiens de fama Alberti venerabilis Pontificis, votum eidem spondit. Quo emisso, restituta est sanitati, reddens ea quæ distinxerunt labia illius: & præstitum sibi beneficium silentio tegere voluit; sed suo Confessori, à quo hæc audiui, in laudem Dei & venerabilis Doctoris honorem narrauit.

Alius vir quidam defectum sensus olfactus incurrerat, vt nec fœtidissimi

P qui-

quidem odoris posset percipere præsentiam, etiam si corpus perputridum naribus illius appositum fuisset. Et ecce, eo tempore quo corpus leuatum fuerat è terra, vnà cum aliis idem virtutem venerandi Patris visitat, corpus videre desiderans. Factumque est vt mox dum corpus inspiceret, etiam illius fragrantiam, restituto sibi sensu, sentiret. Hoc factum percepi à fide digno & religioso Sacerdote, qui se hæc audiuisse dicebat ab illo, qui beneficium hoc sentire meruit.

Alius fluxū patiens sanguinis (quam infirmitatem Physiци dysenteriam vocant) eodem tempore cum aliis sepulchrum Alberti visitans, quia deuotus illi extitit, beneficium meruit sanitatis; vt à fideli Sacerdote recepi, qui ab ore illius cui sanitas collata est, se & alios multos audiuisse hoc testatur.

Sed aliud quoddam beneficium sanitatis venerabilis Alberti meritis impetratum non dubitamus: quod quidem eò certius, quò familiarius; & tantò est excellentius, quantò mirabilius; à Fratre enim ipso, cui hoc contigit, fideli attestazione accepi. Frater nempe ille
Ordi-

Ordinis Prædicatorum, grauiſſima moleſtia capitis vexari frequenter ante ingreſſum Ordinis ſolebat: qui dum ingreſſus fuiſſet Ordinem, poſt aliquot annos infirmitas per incrementa temporum inualeſcebat. Cumque in tantum hæc abundaret moleſtia, vt nec ſomnum caperet, nec vel vnũ Reſponſorium decantare cum Choro poſſet; & quod grauius erat, Pſalmodiam cum leuiter ſonaret, pœnam ingerebat verborum prolatio: demum, dum ambularet, mouebatur quandoque cerebrum in tantum, vt motum ipſum audiret; vehementerque timuit; ne penitus cerebro à teſta capitis diſſoluto, perenne & incurabile diſcrimen ægritudinis incurreret. Quamobrem compulſus medicaminum ſubſidia quærere, nequaquam tum releuatus eſt per ipſa, imò deterius habuit. Sic ergo quaſi per annum aut ampliùs, hac deſolatione Frater ipſe attritus, anxius plurimis, de remedio acquirendo diffidebat. Humano igitur auxilio deſtitutus, cæleſte quærir patrociniũ. Adit proinde venerabilis Alberti ſepulchrum, quem ob iuſtitia meriti patrocinari credidit, ſi indu-

bitata fide cum deuotione inuocaretur; flectensque genua, orationem quam statuit ob venerationem ipsius semper deinceps offerre, inchoat ea fide qua potuit. Et ecce, paucos post dies tantam recuperabat de hac inualetudine sanitatem, in qua & iam perseuerat, vt singulis diebus adhuc, comparata pristina egritudine ad præsentem valetudinem, magna teneatur admiratione animi sui: prima enim nocte qua orationem fudit, quasi sensibiliber immutationem in vertice capitis ad sanitatem aduertit; qua consequenter per incrementa cum orationis continuatione vsque ad perfectum est deducta, fauente Deo, cui laus perennis, haud dubium Alberti meritis indulta. Contigit autem ad tres vel amplius annos ante venerabilis Pontificis Alberti exhumationem.

HANC Legendam fideliter ampliando collegi, auxiliante Deo, ego Frater Ordinis Predicatorum Conuentus Coloniensis, notus Fratribus nostris, utinam nominari inter electos merear! sperans Alberti suffragiis

giis adiuuari, pro cuius honore hunc laborem assumpsi; non tamen audacia presumptuosa, sed iussu & ex beneplacito mei Superioris. Rogo igitur ne quis aliquid apponat vel immutet, nisi certissimum sit quod apponere vult; & unde sumpserit vel habuerit, notet: aliàs enim, si quisque inserere voluerit quod ei placet, vel vaga & incerta relatione vel fabulatione perceperit, mendacem se, non veridicum Scriptorem, comprobauit. Tenui namque ego hæc compilando sic sobrietatem, ut non nisi ea quæ certa sunt & probabilia scribere volui; & unde sumpta sunt, Prologus & ipsa Legenda Lectori demonstrabit.